

10 e Kamer

Nr. 80/07
VAN HET PARKET

Nr. C/1248/09
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

overleden

30 oktober 2009

not. DE 66.L8.102709/03/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. , gepensioneerde, geboren te
op , wonende te

2. Nr. , in leven wonende te ,
, overleden te op

beklaagd van:

te vanaf 31 maart 2003 tot en met datum der
dagvaarding (10 oktober 2005).

de eerste en de tweede:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 30 oktober 2006, 13^{de} kamer, werd op tegenspraak en op verzet tegen het

verstekvonnis van dezelfde rechtbank en kamer van 6 februari 2006, in hoofdzaak als volgt beslist:

Herkwalificeert het ten laste gelegde als volgt:

"Te

bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid en art. 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997-tot en met 30 april 2000) en de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de merken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald:

1. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 31 maart 2003;

2. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 1 april 2003 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 10 oktober 2005.

Stelt het verval van de strafvordering vast voor de feiten onder 2.

Verklaart de beklaagden schuldig aan het feit onder 1.

Veroordeelt de beklaagden voor dit feit elk tot een geldboete van € 100, met 40 deciemmen verhoogd, € 500 bedragend;

Gelast voor elk van de beklaagden gedurende een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte groot € 50 van de opgelegde geldboete € 100.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden uitgesproken geldboete van € 500 telkens zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen en bepaalt het met uitstel opgelegde gedeelte op 15 dagen.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend onder , namelijk door staken van het strijdig gebruik door het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis op verzet werd hoger beroep ingesteld op:

- 7 november 2006 door de beide beklaagden.
- 14 november 2006 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2009 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester , advocaat te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

2. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

De beslissing van 6 maart 2006 waarbij het verzet tegen het verstekvonnis van 6 februari 2006 ontvankelijk werd verklaard is er niet door bestreden.

3. De beklaagde is op overleden. De strafvordering tegen deze beklaagde is vervallen. De vordering tot staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurde van een dwangsom zijn, voor zover tegen haar gericht hierdoor zonder voorwerp geworden.

4. De beklaagden zijn op 31 maart 2003 gaan wonen in een weekendverblijf in een weekendverblijfpark in , gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie. Het goed is hun eigendom en zij beschikten niet over een andere woonst. De beklaagde woont er nog steeds; de straatnaam werd intussen gewijzigd van naar , en het huisnummer van .

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief van 21 april 2005 met bijlagen (stukken 1/17 tot en met 19) bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid.

5. In hoofdstuk IV van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) wordt onder de titel "aanpak permanente bewoning weekendverblijven" onder bepaalde voorwaarden een woonrecht toegekend aan permanente bewoners van weekendverblijven en hun gezinsleden (art.5.4.3 VCRO).

Art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO bepaalt dat geeneen de uitvoering van het woonrecht worden geschorst "op het strijdig gebruik van het weekendverblijf gesteunde vorderingen op grond van de artikelen 6.1.1 en 6.1.41 tot en met 6.1.43, ontstaan vóór de aanvang van het woonrecht, evenals de verjaring van deze vorderingen". Dit impliceert een schorsing van de strafvordering, met inbegrip van de herstellvordering, die kan duren tot en met 31 december 2029 en in bepaalde gevallen zelfs tot 31 december 2039 (art. 5.4.3 § 1, tweede lid VCRO).

Art. 6.1 van het *Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961)*, hierna EVRM genoemd, bepaalt, onder meer, dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dit grondrecht wordt niet op geheel of gedeeltelijk analoge wijze gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet, zodat het hof zich zonder een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof (art. 26, § 4 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals aangevuld door de bijzondere wet van 12 juli 2009) kan uitspreken over de ambtshalve opgeworpen vraag of art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO het recht op de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn schendt.

Gelet precies op het feit dat de schorsing kan duren tot 31 december 2039 dient deze vraag positief te worden beantwoord.

Wegens de voorrang op het interne recht van de internationale rechtsregel vervat in art. 6.1 van het door België geratificeerde EVRM is het hof verplicht art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO buiten toepassing te laten.

Zelfs in de veronderstelling dat de beklagde Mortier over een woonrecht zou beschikken (zie randnummer 10.2), dan staat dit aan de afhandeling van de strafvordering niet in de weg.

Op de terechtzitting van het hof hebben de partijen over dit alles tegenspraak kunnen voeren.

6. Het tot stand brengen van een functiewijziging zonder de verelste vergunning is een aflopend misdrijf. De eerste rechter heeft de kwalificatie van de feitelijke gedragingen die aan de enige telastlegging in de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen dan ook terecht verbeterd zoals hiervoor is vermeld.

De beide onderdelen van de aldus verbeterde telastlegging hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen of zijn er in vervat.

Telkens hierna sprake is van 'de telastlegging' betreft het de telastlegging zoals verbeterd door de eerste rechter.

7. Het in onderdeel 1 van de telastlegging te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.4.2.1.6°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, en tweede lid en 6.1.3 VCRO.

Met betrekking tot onderdeel 2 van de telastlegging is het zo dat art. 6.1.1, derde lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen

zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel 2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan Dendermonde gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, derde lid VCRO (art. 1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf brengt krachtens art. 6.1.1, vierde lid VCRO mee dat, voor zover gesteund op het instandhouden, de vordering tot het staken van het strijdige gebruik door het hof niet langer kan worden ingewilligd.

7. De termijn van de verjaring van de strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de telastlegging nam een aanvang op 31 maart 2003. De termijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 14 november 2006. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring; ook het recht van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om het staken van het strijdige gebruik te vorderen is niet verjaard (art.6.1.41 § 5, 1°, 2° en 3° lid VCRO).

8. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is onderdeel 1 van de telastlegging in hoofde van de beklaagde Mortier bewezen.

9.1. Deze beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, door in het weekendverblijf (permanent) te wonen.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij miskend.

Slechts de hierna vermelde geldboete vormt daarom voor de beklaagde een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagde rekening met het feit dat hij op het ogenblik van de feiten nog geen veroordelingen had opgelopen.

Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat een uitstel van de tenuitvoerlegging voor een gedeelte van de straf niet aangewezen is.

9.2. Het hof houdt tevens rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 1 maart 2004 heeft gepleegd, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de

artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2007 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

10.1. Zoals hiervoor aangestipt heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij brief van 21 april 2005 met bijlagen bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid; hij vordert tevens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staken. Deze vordering, voor zover gesteund op onderdeel 1 van de telastlegging en gericht is tegen de beklaagde , kan het hof wanneer daartoe grond bestaat nog inwilligen.

10.2. Om de redenen hiervoor in randnummer 5 vermeld dient het hof in weerwil van het bepaalde in art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 3° VCRO uitspraak te doen over de tegen de beklaagde gevorderde herstelmaatregel. Het eventueel woonrecht waarover de beklaagde zou beschikken bestaat slechts vanaf 1 september 2009. Bij het formuleren van de herstellvordering kon hiermee geen rekening worden gehouden; het dossier bevat geen toereikende gegevens om het hof toe te laten te beoordelen of de beklaagde titularis is van een woonrecht. De beklaagde en het openbaar ministerie verstrekten op de terechtzitting van het hof daarover ook niet de noodzakelijke informatie. Een goede rechtsbedeling vereist dat hun hiertoe alsnog de gelegenheid wordt gegeven.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

rechtsprekend op ten aanzien van de eerste beklaagde,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003.

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 1 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,

1 van het KB van 11 december 2001

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

beslissend met éénparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erlten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering tegen de beklaagde vervallen door overlijden; verklaart de vordering tot het staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, voor zover deze vorderingen tegen haar zijn gericht, zonder voorwerp,

laat de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie met betrekking tot de strafvordering tegen de overleden beklaagde, zijnde de helft van gemaakte kosten of € 132,93 te last van de Staat,

verbetert de telastlegging zoals de eerste rechter deed in het bestreden vonnis van 30 oktober 2006,

verklaart de strafvordering tegen de beklaagde met betrekking tot onderdeel 2 van de telastlegging vervallen; willigt de vordering tot het staken van het strijdige gebruik tegen deze beklaagde niet in voor zover zij is gesteund op dit onderdeel van de telastlegging,

veroordeelt de beklaagde voor onderdeel 1 van de telastlegging tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimes tot € 500, of een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

veroordeelt beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagde tot de helft van de kosten in eerste aanleg en het geheel van de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 132,93 in eerste aanleg en op € 182,91 in hoger beroep en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen misdrijf,

en vooraleer uitspraak te doen over de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, voor zover gericht tegen de beklaagde , tot het staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom:

beveelt de heropening van de debatten teneinde de meest gereede partij toe te laten het hof in te lichten over het al dan niet bestaan van een woonrecht in hoofde van de beklaagde,

zendt de aldus beperkte zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van vrijdag 26 februari 2010 te 9 uur,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

Kosten:	
Afschriften:	€ 111,15
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 25,13
	<hr/>
	€ 166,28
+ 10 % :	€ 16,628
	<hr/>
Totaal:	€ 182,91
Kosten eerste aanleg:	€ 265,85

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter _____, als voorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____, en in openbare terechtzitting van **30 oktober 2009** uitgesproken door voorzitter _____, in aanwezigheid van _____, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____